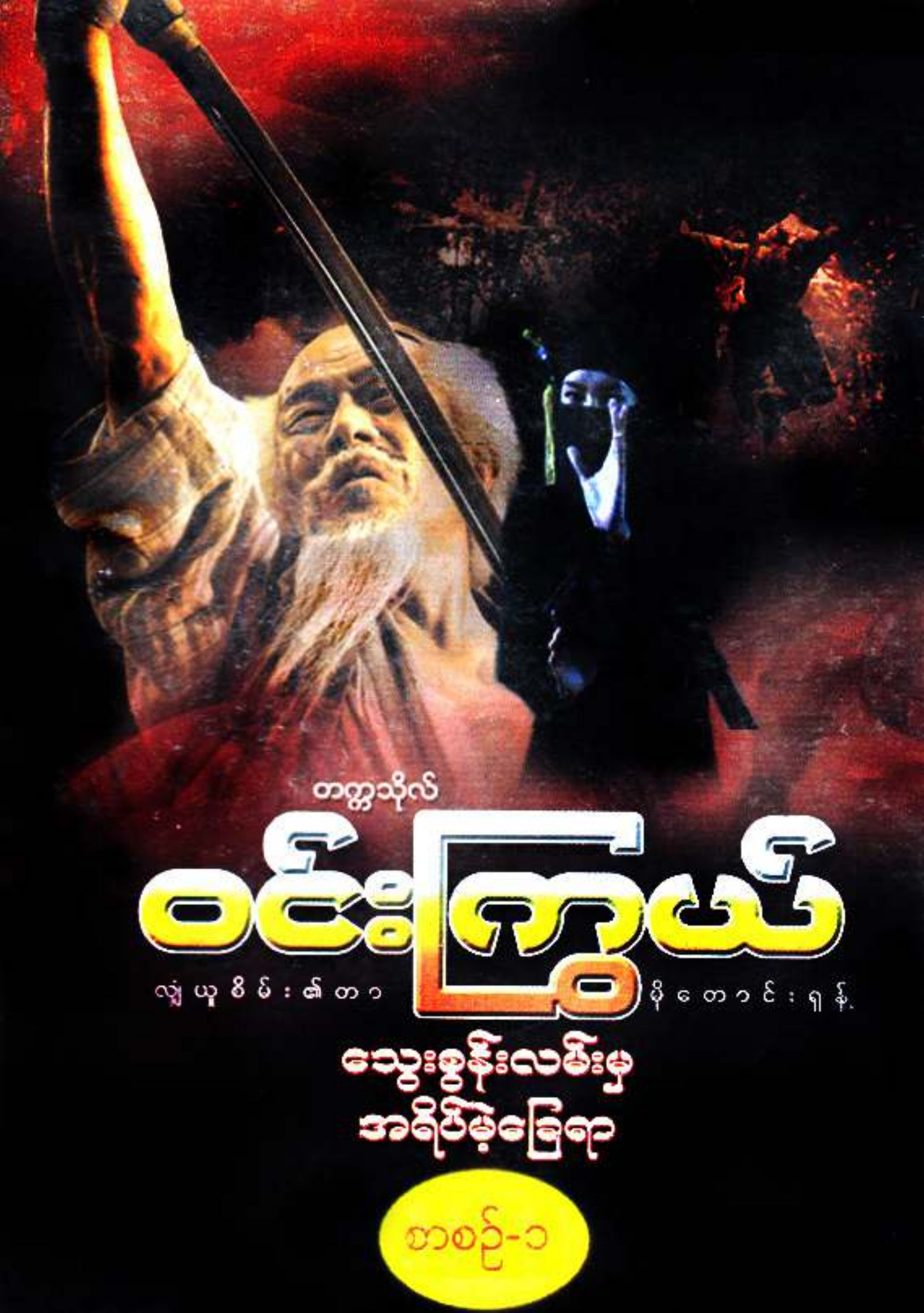




တက္ကသိုလ်

ဝင်းကြွယ်

လွှဲ ယူ စိတ် : ဇာတ်က

မိုတောင်း : ရန်

သွေးစွန်းလမ်းမှ
အရိပ်မှခြေရာ

စာစဉ်-၁

တည်းခိုခန်းမှ လူသတ်မှု

လုရန်မြို့၏ညနေဆည်းသာအချိန် ...။

လုရန်မြို့သည် တစ်ချိန်က မင်းနေပြည်တော်ဖြစ်ခဲ့သည်နှင့် အညီ အလွန်စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည် နှင့်အညီ လုရန်မြို့၏နေဝင်ဆည်းသာအချိန်သည် စာဖွဲ့မကုန်နိုင် အောင် သာယာလှပနေလေသည်။

လုကျန်သည် သူတည်းခိုရန် တည်းခိုခန်းကိုရှာရင်း မင်း လမ်းမကြီးအတိုင်း ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ လေသည်။

လုယန်မြို့တွင် တည်းခိုခန်းအများအပြားရှိကြသော်လည်း ... မည်သည့်တည်းခိုခန်းကမှ သူ့အား အခန်းငှားရမ်းခြင်း မပြုကြ ပါ။

တည်းခိုခန်းများသို့ဝင်ရောက်လိုက်တိုင်း အချို့က ပိတ်ထား သည်ဟု ပြောကြသည်။

တချို့က အခန်းမအားပါဟု ပြောကြသည်။

ထို့ကြောင့် လုကျန်သည် တည်းခိုခန်းငှား၍မရဘဲ တဝဲ
လည်လည် ဖြစ်နေရလေတော့သည်။



အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသည်။

လုကျန်သည် လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာ
သောအခါ တည်းခိုခန်းတစ်ခုရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့
သည်။

လုကျန် ဝမ်းသာသွားသည်။

တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ လှမ်းသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်မိလေ
သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်သွားလေသည်။

ထိုတည်းခိုခန်းသည်လည်း အခြားသောတည်းခိုခန်းများ
ကဲ့သို့ သူ့အား အခန်းငှားရမ်းလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိလိုက်ခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ် ...

‘ခွပ် .. ခွပ် .. ခွပ် .. ခွပ် ..’

မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းစီးသမား တစ်

ယောက်သည် လမ်းကြားအတိုင်းဝင်ရောက်လာပြီး တည်းခိုခန်းရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားမှာ စာပေသမားအသွင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်လုလင်များသည် အပြေးအလွှား ထွက်၍ ကြိုဆိုလာကြလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်လျှင် လူကျန် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဒီတည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုလို့ရနိုင်တာပဲ”

သူက ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။ တည်းခိုခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ ...

“ဟေ့ ...ဟေ့ ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က ဟန့်တားလာလေသည်။ လူကျန်က ...

“ကျုပ်က တစ်ညတာတည်းခိုဖို့ အခန်းတစ်ခန်း ငှားချင်လို့ပါ”

“မရဘူး ... အခွန်းငှားစရာမရှိဘူး”

“ဟောဗျာ၊ သူ့ကျတော့ လက်ခံပြီး ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် လက်မခံနိုင်တာလဲ”

“သူက စာပေသမား ခင်ဗျားက သိုင်းသမားဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ဟာ ...ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်ဗျ၊ ဓားဆောင်ထားတဲ့လူဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံဘူးလို့ ဆိုင်ရှင်က အမိန့်ထုတ်ထားတယ်”

လုကျန် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“အကြောင်းတစ်ခုခုများရှိနေလို့လား၊ ကျုပ်ကို ရှင်းပြစမ်း ပါဦး”

ဆိုင်လုလင်က ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ တည်းခိုခန်းတွေမှာ ရောက်လာပြီးတည်းခိုကြတဲ့ ဓားဆောင်ထားတဲ့ လူအချို့ အသတ် ခံနေကြရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်တည်းခိုခန်းကမှ ဓားသမားဆိုရင် လက်မခံချင်ကြတော့ဘူး”

စာပေသမားလူငယ်သည် သူတို့၏စကားများကို စိတ်ဝင် စားသွားပုံရလေသည်။

“ဒီတည်းခိုခန်းမှာကော လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခဲ့သေးတယ် ဆိုပါတော့”

ဆိုင်လုလင်က မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ဟို ... ဟို”

စာပေသမားက ...

“ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါ”

သူ၏လေသံသည် ပျော့ပျောင်းသော်လည်း အမိန့်ပေးသံ

မျိုးဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်လုလင် မနေဝံ့သည့်အလား။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခန်းနံပါတ်နှစ်မှာ လူတစ်ယောက်
အသတ်ခံရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခန်းကပဲ တာဝန်ယူပြီး
သဂြိုဟ်ပြီးပါပြီ”

ဟာပေသမား ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ်က အခန်းအမှတ်နှစ်ကိုပဲယူမယ်”

လုကျန်သည် စာပေသမားကို တအံ့တသြကြည့်လိုက်လေ
သည်။

စာပေသမားက လုကျန်၏ခါး၌ချိတ်ထားသော ဓားကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မိတ်ဆွေ ခင်ဗျားဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ဆိုင်လုလင်က
အခန်းမငှားတာပါ၊ ဘယ်လိုမှမအောက်မေ့ပါနဲ့ဗျာ”

လုကျန်က ...

“ကျုပ်က လမ်းဘေးမှာအိပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ”

သူက ဆိုင်လုလင်အား မေတ္တာရပ်ခံလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တစ်ညတည်း တည်းခိုမှာပါ၊ တစ်နေရာရာ စီစဉ်

ပေးလို့မဖြစ်ဘူးလားဗျာ”

ဆိုင်လုလင်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ခက်တာပဲ၊ အင်း ... တစ်ညတည်းနဲ့တော့ ပြဿနာ မဖြစ်
လောက်ပါဘူး၊ အနောက်ဘက်မှာ သီးခြားအခန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီ
မှာဆိုရင်ကော ဖြစ်မလား”

လုကျန် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြပါ”

ဆိုင်လုလင်သည် လုကျန်နှင့် စားပေသမားတို့အား နေရာ
ချထားပေးလိုက်လေသည်။



ထိုနေ့ညက ...

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း လုကျန် အိပ်မပျော်နိုင်
သေးပါ။ သူ၏ဦးခေါင်းထဲ၌ အတွေးများချာချာလည်နေသည်။

“ငါ့ရဲ့ မိဘတွေကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားကိုရအောင်
စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရတော့မယ်”

သူ၏မျက်ဝန်းထဲ၌ မိဘနှစ်ပါးအသတ်ခံခဲ့ရပုံကို ပြန်လည်
မြင်ယောင်မိသည်။

ထိုစဉ်က သူ ကလေးဘဝသာရှိသေးသော်လည်း ယခုတိုင်
အရာရာကို မှတ်မိနေလေသည်။

လုကျန်သည် မည်မျှကြာအောင် စဉ်းစားနေမိမှန်းမသိ။
‘တုံ’

အဝေးမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာမှ
သတိဝင်လာလေသည်။

“ညဉ့်နက်လှပြီး အိပ်ပျော်အောင်ကြိုးစားမှပဲ”

သူက မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်စဉ်မှာပင် ...

‘ဖုတ်’

ထူးခြားသော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

“ဘာသံပါလိမ့်”

သူက အိပ်ရာမှထကာ အခန်းပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်
သည်။

ထိုအခါ ...

မလှမ်းမကမ်းရှိ တည်းခိုခန်းအဆောက်အအုံမှ မီးရောင်
အချို့ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လုကျန် သေသေချာချာကြည့်လိုက်ရသောအခါ စာပေ
သမားသည် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကိုကိုင်၍ ပြတင်းပေါက်၌ ရပ်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လုကျန် အံ့သြသွားသည်။

“သူ ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်”

ရုတ်တရတ် ...

စာပေသမား စကားသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ ဆူဆူညံ့ညံ့လုပ်နေတာ”

စာပေသမားသည် မေးမြန်းရင် မလှမ်းမကမ်းရှိ ပန်းအလှ
စိုက်ပျိုးထားသောနေရာဆီသို့ ဦးတည်သွားနေ၏။

လုကျန်က စာပေသမားသွားနေသောနေရာဆီသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သောအခါ မြေပေါ်တွင်လဲကျနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

လုကျန် မနေနိုင်တော့ပါ။

“ဒါဖြူက တည်းခိုခန်းတွေမှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ လူသတ်
သမားရောက်လာလို့ပဲဖြစ်မယ်”

သူ၏ခြေသံကြောင့် စာပေသမားက လှည့်ကြည့်လာလေ
သည်။

မြေပေါ်တွင် လဲကျနေသူအား ညွှန်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဒါ ခင်ဗျားလက်ချက် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

လုကျန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဒါဖြင့် ဆိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်တော့ ရှိရမှာပေါ့”

ထိုစဉ် လူရိပ်တစ်ခု အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာသည်ကို

တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရောက်လာသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အဘိုး

အိုသည် တစ်ချက်ငှေကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဌာကျားရဲတိုက်ရဲ့ လက်နက်ပုန်းဟာ အတော့်ကို ကြောက်

စရာကောင်းပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ စာပေသမားအား အကဲခတ်

ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်ထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် မင်းဟာ ဌာကျားရဲတိုက်ရဲ့

သခင်လေး ဌာယွီမင်းသားလေးဖြစ်လိမ့်မယ်”

စာပေသမား မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား လူမှားနဲ့နေပြီဗျ၊ ကျွန်တော်ဟာ စာပေသမား

စင်းယုပါ။ ဌာကျားရဲတိုက်နဲ့ မပတ်သက်ပါဘူးဗျာ”

အဘိုးအိုက ...

“ဘာလဲ ဌာကျားရဲတိုက်နာမည်ဆိုးတွင်နေတာကြောင့်
မင်းက ဝန်မခံရဲတာလား”

“ခက်ပါလားဗျာ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မတရား စွပ်စွဲ
နေရတာလဲဗျာ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ...ကျုပ်က မင်းရဲ့စိတ်ကို စမ်းကြည့်
တာပါ”

“ဗျာ”

“တကယ်တော့ ဌာကျားရဲတိုက်ပိုင်ရှင် ရှုမွန်လုံဟာ သိုင်း
လောကတစ်ခုလုံးရဲ့ ရိုသေလေးစားခြင်းခံခဲ့ရသူပါ။ သူ့အကြောင်း
မကောင်းပြောရင် အဆိပ်ငါးမျိုးလက်နက်ပုန်းဒဏ် ခံရလိမ့်မယ်”

စာပေသမား စင်းယုက ဆက်လက်နားမထောင်လိုတော့
ဟန်ဖြင့် ...

“ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက လူကျန်ကိုကြည့်ကာ ...

“မင်းကကော ဓားသမားတစ်ယောက်ပဲလား၊ ဒီမြို့မှာ
ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို မင်းမသိဘူးလား”

ဟုပြောလေသည်။

ထိုစဉ် ...

‘ဝှစ်’

လေတိုးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပန်းအိုးများကြားမှ သစ်သားတိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် လေးထောင့်ရွှေပြားတစ်ခု စိုက်ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဘိုးအိုက ...

“ပြောရင်းဆိုရင်း သက်ခြွေအမိန့်တောင် ရောက်လာပါလား”

စင်းယုက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်နှာက တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။ အဘိုးအိုအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဝှာကျားရဲတိုက်ကို ဝေဖန်ပြောဆိုတာနဲ့ သက်ခြွေအမိန့်က ကြားဝင်လာတယ်၊ အတော်ထူးဆန်းပါလား”

အဘိုးအိုက ...

“ဝှာကျားရဲတိုက်ပိုင်ရှင် ရှုမန်လုံနဲ့ သက်ခြွေအမိန့်ဟာ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သတ်နေနိုင်တာပေါ့”

လုကျန်သည် စင်းယုနှင့် အဘိုးအိုတို့ပြောဆိုနေကြသော စကားများကိုနားထောင်ရင်း အံ့သြလာလေသည်။

ဝှာကျားရဲတိုက်ပိုင်ရှင်သည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်

ကြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထို့အတူ သက်ခြွေအမိန့် ထို့ခိုးရှန်သည် အလွန်ရက်စက်သည်ဟု ကျော်ကြားလေသည်။

စင်းယုကိုကြည့်ရသည်မှာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးများကိုပင် မှုပုံမရဟု ထင်ရလေသည်။

စင်းယုသည် ထွက်မသွားတော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးရပ်နေခြင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်မျှော်နေသည့် အသွင်မျိုးရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မှန်ပေသည်။

လူရိပ်တစ်ခုက ရိပ်ခနဲရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။



သက်ခြွေအမိန့် ထို့ခိုးရှန်ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

စင်းယုက ...

“ခင်ဗျားက ထို့ခိုးရှန်မဟုတ်လား”

ထို့ခိုးရှန်က ...

“သက်ခြွေအမိန့်ကိုတွေ့လျက်နဲ့ မေးနေစရာလိုဦးမှာလား”
စင်းယုက ...

“ဒီတည်းခိုခန်းမှာ သက်ခြွေအမိန့်ရောက်လာတာ ဘာ
သဘောလဲဗျ၊ ဒီနေရာမှာရှိနေတဲ့ လူတွေအားလုံးကို ဒုက္ခပေးဖို့
လား”

ထို့ခိုးရှန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေသည်။

သိုင်းလောကသားများသည် သူ၏အမည်ကိုကြားရုံဖြင့်ပင်
ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။ သူ့အားတွေ့လျှင် ဝေးဝေးမှရှောင်ပြေး
ကြသည်။

ယခု စင်းယုက သူ့အား အမှုမထားဘဲရှိနေသဖြင့် မယုံနိုင်
အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“သက်ခြွေအမိန့်အကြောင်းကို လူတိုင်းသိကြတယ်၊ မင်း
လည်း သိရင်ပြီးတာပဲ”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်လေ
သည်။

ထို့ခိုးရှန်က သူ၏ထင်ရှားသော အသက်ခြွေလက်ဝါးသိုင်း
မှ လက်ပွေသိုင်းကွက်ကို ဖော်ထုတ်အသုံးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ပြင်းထန်သောလေပွေလှိုင်းတစ်ခုသည် ... စင်းယုထံသို့

တိုးဝင်သွားလေသည်။

နံဘေးမှကြည့်နေသော လူကျန် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

“အတော်ပြင်းထန်တဲ့ လက်ဝါးရိုက်ချက်ပဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲရေရွတ်မိလိုက်သည်။ စင်းယုက ကြောက်လန့်

ခြင်းမရှိသည့်အပြင် ...

“သက်ခြွေလက်က ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းလုပ်ရတာကို ဝါသနာ
ပါပုံရတယ်၊ ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်ကလည်း အကြောင်းပြရသေး
တာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် အင်္ကျီလက်ကိုအသာပင့်ကာ ညာလက်ဝါး
ကို ရှေ့သို့တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ဟူးခနဲ အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့ခိုးရှန်၏ လက်ဝါးလေလှိုင်းသည် ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်
သွားလေသည်။

ထို့ခိုးရှန်မှာ နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပေး လိုက်ရလေ
သည်။

ရပ်ကြည့်နေကြသော လူကျန်နှင့်အတိုးအိုတို့ ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။

လူကျန်သည် စင်းယုကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူ နှစ်ပေါင်းများစွာ သင်ကြားလာခဲ့သော ပညာရပ်များ

သည် စင်းယုနှင့်ယှဉ်လျှင် ခြေဖျားပင် မမီနိုင်ကြောင်း နားလည်လိုက်
လေသည်။

ထို့ခိုးရှန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေသည်။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ဟု ကြုံးဝါးကာ လက်ဝါးသိုင်းကွက်နှစ်ကွက်ကို ထပ်မံ
ထုတ်ဖော်ပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူ၏အပြင်းထန်ဆုံးနှင့် အထိရောက်ဆုံးသိုင်းကွက်များ
ဖြစ်လေသည်။

စင်းယုကလည်း ...

“ခင်ဗျားက ပညာကုန်ထုတ်သုံးနေတာကိုး၊ ကျုပ်ကတော့
ခင်ဗျားနဲ့ သူသေကိုယ်သေယှဉ်ပြိုင်စရာမလိုဘူး ထင်ပါတယ်”

သူက သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို ထုတ်ဖော်ကာ ထို့ခိုးရှန်၏
သိုင်းကွက်ကို ချေဖျက်လိုက်လေသည်။

ထို့ခိုးရှန်မှာ နောက်ဆုတ်သွားရပြန်လေသည်။ သူ၏မျက်
နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ... မင်း ကျင်းလိမ့်၊ စားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

စင်းယုက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေ၏။ ထို့ခိုးရှန်က ...

“ကျုပ်က ကျင်းလိန်မြို့စားကို ရိုသေလေးစားမှုရှိပါ တယ်၊
သူနဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကိုထောက်ထားပြီး ဆက်မတိုက်ခိုက်တော့ပါဘူး”

အဘိုးအိုက ...

“လူကြားကောင်းအောင်ပြောနေတာ၊ ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်ရင် သူရုံးသွားတော့မှာ”

ဟူ၍ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

စင်းယုကလည်း ...

“ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတော့ ကျွန်တော်က တိုက်ခိုက်မိတာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟဲ ဟဲ ... ရပါတယ်”

စင်းယုက ...

“ဦးကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်တော့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သက်ခြွေအမိန့်ကိုပြန်ရုပ်သိမ်းပြီး ဒီညဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ အားလုံးမေ့ပစ်လိုက်စေချင်ပါတယ်”

ထို့ခိုးရှန်ငိုင်းသွားလေသည်။ သက်ခြွေအမိန့်ကို သုံးပြီးလျှင် ပြန်ရုပ်သိမ်း၍မရပါ။

ရုပ်သိမ်းမည်ဆိုလျှင် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်အား သုတ်သင်ရမည်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ခိုးရှန် အခက်ကြုံနေစဉ်မှာပင် ...

“ဘယ်သူတွေလဲ ဆူဆူညံညံလုပ်နေတာ၊ ဒီမှာ ကောင်းကောင်းအိပ်လို့မရဘူး”

စကားသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အသံမှာ ကြည်လင်ဝီသလှပေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ ဖြစ်သည်။

လူကျန်က လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တည်းခိုခန်း၏ အခန်းတစ်ခုမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ပတ်ဆင်ထားသည်။ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည် ထင်ရသည်။

သူမ၏မျက်နှာမှာ ကလေးဆန်ပြီး ချစ်စရာကောင်းလှပေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာပြီး စင်းယုနှင့် ထို့ခိုးရှန်တို့နှစ်ယောက်ကြား၌ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒါ အိပ်လို့ကောင်းတဲ့အချိန်၊ ရှင်တို့ဆူဆူညံညံလုပ်နေကြတော့ ကောင်းသလား။”

သူမသည် မည်သူ့ကိုမှဂရုမစိုက်ဘဲ ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။ တစ်ဖန် ...

စင်းယုအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှင်က စာပေသမားဆိုရင် အခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး စာဖတ်

နေသင့်တာပေါ့။ ဘာကြောင့် ညကြီးအချိန်မတော် ဝက်သတ်သမား
လို လူတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေရတာလဲ။ စာပေသမားလည်း
အလကားပဲ အသုံးမကျဘူး”

သူမ၏စကားသည် စင်းယုကိုလည်းကောင်း၊ ထို့ခိုးရှန်ကို
လည်းကောင်း စော်ကားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်တို့ရဲ့ သိုင်းပညာလေးမတောက်တခေါက်နဲ့ ကြီး
ကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်မနေကြတဲ့။ ပြန်အိပ်ကြပေတော့”

သူမ၏စကားကြောင့် ထို့ခိုးရှန်ဒေါသဖြစ်သွားလေသည်။
မိန်းကလေးအား တိုက်ခိုက်ရန်စိတ်ကူးလိုက်သည်။
သို့သော် စင်းယုက အနီး၌ရှိနေသဖြင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်
ရလေသည်။

စင်းယုက သူ့အားတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဟု မပြောနိုင်ပါ။
ထို့စဉ် စင်းယုသည် အံ့ကြိတ်ကာ မိန်းကလေးအား တိုက်
ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။
ယခု မိန်းကလေးသည် သူတို့၏ဘုံရန်သူဖြစ်နေသည်
မဟုတ်ပါလား။

လုကျန်သည် မိန်းကလေးအား စင်းယုတို့က တိုက်ခိုက်ရန်
ဟန်ပြင်နေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ စိုးရိမ်သွားလေသည်။
ထိုမိန်းကလေးအား သူက သိကျွမ်းခြင်းမရှိပါ။

အဘယ်ကြောင့် မိန်းကလေးအတွက်စိုးရိမ်နေမိသည်ကို စဉ်းစား၍မရပါချေ။ ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားတို့ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ဗျာ”

ဟု ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး ထွက်သွားပါတော့ဗျာ”

ဟူ၍ မိန်းကလေးအားလှမ်းပြောလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေးက သူ့အား မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မက သူတို့ကိုကြောက်နေရမှာလား၊ ကျွန်မက အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ဆိုပြီး အထင်သေးလို့လား”

ဟု မကျေမနပ်ပြောလာပြန်လေသည်။ လူကျန်ပိုပြီး အံ့ဩသွားလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ငယ်ရွယ်ပြီး လှပချောမောသဖြင့် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ဟု မထင်ရပါချေ။

မည်သို့ဆိုပါစေ သူမ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်ဟု တွေးမိသဖြင့် ...

“ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မြန်မြန်ထွက်သွားပါ”

“ရှင်ကိုကြည့်ရတာ ကျွန်မကို စိုးရိမ်တယ်ထင်တယ်၊ တကယ်တော့ ရှင်သာ ရိုးရိုးအအနဲ့ ဒီနေရာက ထွက်သွားသင့်တာ”

လုကျန် လက်လျှော့လိုက်လေတော့သည်။ ထိုစဉ် ...

“ချွေကျို ... သူများက ဆူညံနေလို့ ညည်းကိုတားမြစ်ခိုင်း

တာ၊ အခုတော့ ညည်းကပါ ဝင်ပြီးဆူညံနေပါလား”

ထိုအသံကြားလျှင် စွာကျယ်ကျယ်ချွေကျိုမှာ ချက်ချင်းပင်

ငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။



ထူးဆန်းသောမိန်းကလေး

တည်းခိုခန်းအတွင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် လွန်စွာမှပင် အချိုးကျလှသော အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မိုးပေါ်မှကျလာသည့် နတ်သမီးလေးတစ်ပါးနှင့် တူလှပေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကိုမြင်လျှင် အားလုံးငေးဝိုင်းသွားကြလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ညင်သာစွာဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာပြီး ချွေကျိုအနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

“ချွေကျို ... ညည်းတားမြစ်တာကို ဘယ်သူမှဂရုမစိုက်ဘူးလား”

ဟု မေးလေသည်။

ချွေကျိုက ...

“ဒီလူတွေဟာ ဘဝင်မြင့်တဲ့လူ၊ မာနကြီးတဲ့လူ၊ နံ့အံ့တဲ့
လူတွေဖြစ်နေပါတယ် သခင်မလေး”

ထိုအခါမှ သခင်မလေးဆိုသော မိန်းကလေးသည် လုကျန်
တို့အား ဝေကြည့်လိုက်လေသည်။

“သူတို့ဟာ နတ်ကိုးပါးဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်းပညာကိုမသိကြ
သေးလို့ဖြစ်မှာပါ”

သူမသည် ထို့ခိုးရှန်အား ညွှန်ပြလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ညည်းက အညံ့ဆုံးသိုင်းကွက်ဖြစ်တဲ့ ဆင်ဖြူတော်
လေးကောင်သိုင်းကွက်ထဲက စွမ်းအားအနည်းဆုံးဖြစ်တဲ့ ဆင်ကန်း
တောတိုးသိုင်းကွက်ကိုအသုံးပြုပြီး သူ့ရဲ့မှတ်ဆိတ်တစ်ချောင်းကို
နုတ်လိုက်၊ ဘယ်ဘက်အခြမ်းက ဖြစ်ပါစေနော်”

ဟု မိန့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထို့ခိုးရှန် ဒေါသခြောင်းခြောင်း
ထွက်သွားလေသည်။

“တောက် ... ကျုပ်ကိုစော်ကားလို့ ရမယ်ထင်သလား”

ဟူ၍အော်ငေါက်လိုက်သည်။ ချွေကျိုက ...

“ရှင် ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ပြောရင်း လျှပ်တပြက်ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ထို့ခိုးရှန်သည်လည်း မိမိ၏မြေးအရွယ်မျှသာရှိသော မိန်း
ကလေးဖြစ်သည့်တိုင် လုံးဝအလျှော့မပေးဘဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန်

တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လုကျန်သည် ထို့ခိုးရှန်၏သိုင်းပညာ ကြောက်စရာကောင်း
မှန်းတွေ့မြင်ထားသဖြင့် ချွေကျိုအား ဟန့်တားရန် ရှေ့သို့တိုးလာ
လေသည်။

သို့သော် ချွေကျိုနှင့်ထို့ခိုးရှန်တို့၏တိုက်ခိုက်မှု အရှိန်အဟုန်
ပြင်းထန်လှသဖြင့် ကပျာကယာ နောက်သို့ပြန်ဆုတ်လိုက်ရလေ
သည်။

လူရိပ်နှစ်ခု ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ထို့ခိုးရှန်နှင့် ချွေကျိုတို့
သည် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြီး ချက်ချင်း လူချင်းကွဲသွားကြ
သည်။

ထို့ခိုးရှန်သည် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်အား တွေ့မြင်
လိုက်ရသည့်ပမာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။

ချွေကျိုမှာ သခင်မလေး၏ရှေ့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီး
ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် ထို့ခိုးရှန်ထံမှ နုတ်ယူလာသော မုတ်ဆိတ်မွေး
အား သခင်မလေးကို ပြလိုက်လေသည်။ သခင်မလေးက မကျေ
မနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ချွေကျို ... ညည်း တော်တော်ညံ့ပါလား၊ ညည်းကို ငါက
ဘယ်ဘက်မှတ်ဆိတ်မွေးကို နုတ်ခိုင်းတာ၊ အခုတော့ ညာဘက် မုတ်

ဆိတ်မွေးဖြစ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ တစ်ပင်တည်း နုတ်ခိုင်းတာ နှစ်ပင်ဖြစ်
နေတယ်”

ဟု အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။ ချွေကျိုခေါင်းငုံ့လိုက်လေ
သည်။

“ကျွန်မ နည်းနည်းလက်မြန်သွားလို့ပါ သခင်မလေး”

“ညည်းအသုံးမကျတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ငါတို့ဂိုဏ်း အထင်
သေးခံရတော့မယ်၊ ညည်းကို အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်”

ချွေကျိုက ...

“အမိန့်တော်အတိုင်းပါ သခင်မလေး”

သူမသည် လုကျန်အား မျက်စောင်းထိုးလိုက်လေသည်။

လုကျန်ကြောင့် သူမ၏လှုပ်ရှားမှု မတိမ်ကျဖြစ်ရသည်ဟု
သောသဘော ဖြစ်လေသည်။

လုကျန်ပခုံးတွန့်လိုက်လေသည်။ သခင်မလေးက စင်းယု
အား ညွှန်ပြကာ ...

“သူကကော”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချွေကျိုက ...

“သူလည်းပါပါတယ် သခင်မလေး”

စင်းယုအားညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

စင်းယု ဒေါပွသွားသည်။

“ကျုပ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့အနိုင်ရမယ်မထင်နဲ့ မှားသွားလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် ...

သခင်မလေး၏စကားသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ချွေကျို မင်းက သူ့ကိုသိုင်းတစ်ကွက်ပဲအသုံးပြုပြီး သူ့ရဲ့စာပေသမားဦးထုပ်အောက်က ခေါင်းစည်းကြိုးကိုဖြုတ်ယူလာခဲ့ပါ”

ချွေကျိုက ...

“ကောင်းပါပြီ သခင်မလေး”

သူမရှေ့တိုးလာလေသည်။

စင်းယု ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသည်။

ချွေကျိုက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် သူကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စင်းယုသည် ချွေကျိုအား အထင်မသေးဝံ့ပါ။

ထို့ခိုးရှန်ကဲ့သို့ အရှက်ကွဲရမည်ကိုစိုးရိမ်နေသဖြင့် သူ၏ အကောင်းဆုံးသိုင်းကွက်ဖြစ်သော လေနှင့်တိမ်လွင့်သိုင်းကွက်ကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်သည်။

သူတို့၏တိုက်ပွဲမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းအောင်

ပြင်းထန်လှပေသည်။

လေတိုးသံများ တဟူးဟူးမြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူကျန်သည် တိုက်ပွဲကိုကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ချွေကျို အရေးနိမ့်သွားမည်ဟု ထင်မှတ်မိလေသည်။ ထိုစဉ် ...

လေတိုးသံများ ကွယ်ပျောက်သွားပြီး စင်းယုက ဒေါသတကြီး ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ချွေကျိုအား မတွေ့တော့ပါ။

လူကျန်သည် ကပျာကယာ ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ချွေကျိုသည် သခင်မလေး၏ရှေ့တွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး ဒူးထောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမ၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သခင်မလေး ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်မမှားသွားပြန်ပါပြီ၊ ခေါင်းစည်းကြိုးအပြင် ဆံပင်သုံးချောင်း ပါလာပါတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် လူကျန် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ချွေကျိုသည် စင်းယုကိုအနိုင်ယူလိုက်ပြန်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

စင်းယုနှင့်ထိုးရန်တို့သည် မရှုမလှအရေးနိမ့်သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

မိမိနှင့်မုတ်ဆိတ်အဘိုးအိုတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ
တော့သည်။

ရွှေကျိုနှင့်သခင်မလေးတို့သည် မိမိတို့အား ဒုက္ခပေးကြ
ဦးမည်လော။ ထိုစဉ် ...

သခင်မလေး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟို မုတ်ဆိတ်ဖြူနဲ့အဘိုးကြီးကကော”

“သူကတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး”

သခင်မလေး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ရွှေကျို သူဘယ်သူလဲဆိုတာ ညည်းသိသလား”

ရွှေကျိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိပါဘူး သခင်မလေး”

“အေး ... ညည်းမသိရင်မုတ်ထား၊ သူဟာ မြောက်ပိုင်းမှာ
လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊
ကျောက်ဆောင်ဂိုဏ်းချုပ် ကျူးရှောင်ဆိုတာ သူပဲ”

မုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးအို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။

သခင်မလေးအား မျက်လုံးပြုံး၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူက မည်သူမည်ဝှဲဖြစ်သည်ကို သခင်မလေးက တိတိ
ကျကျပြောနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

လုကျန်က ...

“ဒုက္ခပဲ ... မုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးအိုကို ရန်ရှာကြဦးတော့မှာ
ပဲ”

ချွေကျိုသည် ကျူးရှောင်ဆိုသော မုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးအို
အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“သူက စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ ရပ်နေခဲ့ပါတယ် သခင်
မလေး”

သူမ၏တာဝန်မှာ ဆူဆူညံညံပြုလုပ်သူများအား ဆုံးမ
ဖို့သာဖြစ်သည်ဟု သဘောထားပုံရလေသည်။

ကျူးရှောင်က ဆူညံခြင်းမရှိခဲ့သဖြင့် မည်သို့မျှသဘောမ
ထားပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။ သခင်မလေးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလည်းဆူညံတဲ့လူစုထဲမှာ ရောပါနေမှ
တော့ လွှတ်ပေးလို့မရဘူး”

ကျူးရှောင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ လူကျန်လည်း ခံ
ပြင်းသွားလေသည်။ သခင်မလေးသည် တမင်သက်သက် ရန်ရှာနေ
ခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရင်ကော့ပြီး ရှေ့သို့လှမ်းထွက်ပြီး သခင်မလေး
အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားတို့ နတ်ကိုးပါးဂိုဏ်းဟာ တစ်ဆိတ်တော့ လွန်လွန်း
နေပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ သခင်မလေးသည် လုကျန်အား
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံတွင် ထူးခြားသည့်အရိပ်အယောင်များ
ဖြစ်ပေးနေ၏။

သို့သော် ထိုအရိပ်အယောင်များသည် တစ်ခဏအတွင်းမှာ
ပင် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

သူမ၏အသံ အေးစက်နေသည်။ လုကျန်က မကြောက်
မရွံ့ဖြင့် ...

“ကျုပ်နာမည် လုကျန်လို့ခေါ်ပါတယ်”

သခင်မလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ ရှင်ကဘာကြောင့် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်
ပြောရတာလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သခင်မလေးရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ တရား
မျှတမှုမရှိဘူး ထင်မိလို့ပါ”

“ရှင်က ကျွန်မကိုဝေဖန်နေတာလား။ ဒုက္ခရောက်ချင်ပြီ
ထင်တယ်”

လုကျန် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ဟာ အညာတရတစ်ယောက်ပါ။ ဒီနေရာမှာ ရောက်